

Arrest

nr. 222 355 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 191 900 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 september 2017.

Gezien het arrest nr. 200 339 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat Mr. R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 17 september 2015 met een geldigheidsduur van drie jaar, dat hem betekend werd op 18 september 2015. Hij heeft sedertdien België niet verlaten.

Op 27 juli 2017 diende hij een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, in het kader waarvan hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter.

Op 5 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de thans bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: A. R. P.

geboortedatum: 05/03/1975

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar dit paspoort is niet voorzien van een geldige visumsticker op het moment van zijn arrestatie.

Op 18/09/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis door de correctionele rechtbank van Brussel voor zwendel en vervalsing.

Gezien het winstgevend en bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 17/09/2015 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene kreeg op 17/09/2015 een inreisverbod van 3 jaar opgelegd dat op 18/09/2015 aan hem betekend werd.

Betrokkene woont in Ninove sedert onbekend tijd. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente om zich in te schrijven noch ondernam hij andere stappen om zich in regel te stellen. Hij woont er samen met een Duitse onderdane M. D. N. (RR...) waarbij hij twee kinderen heeft K. J. (°09/03/2011) en K. K. (°29/07/2016). De vrouw en de kinderen beschikken over de Duitse nationaliteit en hebben bovendien een geldige E-kaart. De verwijdering is echter een tijdelijke maatregelen, betrokkene kan steeds de nodige procedures opstarten bij de Belgische vertegenwoordiging in Congo om op legale manier terug naar België te komen. Bovendien staat het de partner en kinderen van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar het land van herkomst om aldaar hun familiale leven verder te zetten. Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van een inreisverbod dat echter afloopt op 18/09/2018. Hij kan steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn familie in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Mogelijk verblijft betrokkene al sinds 2006 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen

gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.

[...]

Verzoeker dient op 8 september 2017 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; (hierna: de Raad)

Met het arrest nr. 191 900 van 12 september 2017 wordt de tenuitvoerlegging van de voormelde bijlage 13septies bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst. Diezelfde dag wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt in essentie dat hij een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, dat hij naar aanleiding daarvan op 27 juli 2017 in het bezit was gesteld van een bijlage 19ter en dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing zonder eerst zijn hangende aanvraag te beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurde, en dat het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet volstaat om een dergelijke handelswijze te verantwoorden.

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen het volgende :

“In een eerste onderdeel wijst verzoekende partij op de aanvraag met het oog op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet die zou zijn ingediend en waarbij verzoekende partij op 27.07.2017 een bijlage 19ter heeft mogen ontvangen.

Verweerder merkt in dit kader op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 07.09.2017 heeft vastgesteld dat er geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod werd ingediend, en de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 27.07.2017 bijgevolg als onbestaande dient te worden beschouwd. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een wettelijke aanvraag met het oog op gezinshereniging.

Het gegeven dat deze mededeling nog niet aan verzoekende partij werd betkeend en deze mededeling nog niet werd opgesteld op het ogenblik van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat de bijlage 19ter ten allen tijde onwettig was afgegeven en aldus verzoekende partij niet legaal op het grondgebied verbleef.

Daarbij laat verweerder gelden dat luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod als volgt wordt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”
De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 18.09.2015 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven gedurende 3 jaar, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Het weze benadrukt dat deze beslissing tot inreisverbod definitief en uitvoerbaar is.

Terwijl overigens kan worden gewezen op het feit dat artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voormelde bepaling kan impliciet doch zeker worden afgeleid dat een inreisverbod kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging, zolang dit inreisverbod niet werd geschorst of opgeheven.

Dit standpunt werd ook reeds bevestigd door de Raad van State, in haar arrest nr. 235.596 dd. 09.08.2016:

“14. Afin de bénéficier d'un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d'entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l'absence d'interdiction d'entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l'article 43 de la même loi.

Or, en l'espèce, la partie adverse a fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée, prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, d'une durée de trois ans qui, comme cela ressort de l'arrêt attaqué, est toujours en vigueur. Eu égard à l'existence de cette interdiction qui n'a été ni levée ni suspendue, la partie adverse ne peut bénéficier d'un droit au séjour même si, par ailleurs, les conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont réunies.

Dès lors que le constat de cette interdiction d'entrée encore en vigueur, fondée sur les articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, suffit pour justifier le refus de reconnaissance du droit au séjour à la partie adverse, le requérant n'était pas tenu de motiver sa décision au regard des articles 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 de la même loi.”

Vrije vertaling :

“Om te kunnen genieten van verblijfsrecht, is het noodzakelijk om ook over het recht te beschikken om België binnen te komen. De erkenning van het recht van verblijf houdt dus niet alleen in om te voldoen van de in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 bepaalde voorwaarden, maar ook de afwezigheid van een inreisverbod genomen in uitvoering van de artikelen 1, 8 °, en 74/11, of op basis van artikel 43 van dezelfde wet.

In casu was de tegenpartij reeds het voorwerp van dergelijk inreisverbod, genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, voor de duur drie jaar, zoals blijkt uit het bestreden arrest, en die nog steeds van kracht is. Gezien het verbod niet is ingetrokken noch opgeschort, kan de tegenpartij niet genieten van een recht van verblijf, zelfs indien aan alle voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 zijn voldaan.

Aldus is de vaststelling dat het inreisverbod, gebaseerd op de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, nog steeds van kracht is, voldoende om de weigering om het recht op verblijf te rechtvaardigen en is de verzoeker niet verplicht om de beslissing te motiveren rekening houdend met de artikelen 40bis, 40ter, 41, 42septies en 43 van dezelfde wet.”

Een aanvraag tot gezinshereniging kan naar oordeel van verweerder niet als een oneigenlijk beroep tegen een inreisverbod worden aangewend. Het inreisverbod verbiedt immers de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het bekomen van een verblijfstitel.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet duidelijk de procedure dewelke daartoe dient te worden gevolgd. In het schrijven dd. 07.09.2017 wordt ook gewezen op de toepassing van artikel 44decies van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de afgifte van een inreisverbod zijn oorsprong vindt in de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

De Richtlijn 2008/115 regelt in zijn hoofdstuk III (procedurele waarborgen) de juridische voorwaarden voor de afgifte van een geldig verwijderingsbesluit en/of inreisverbod, alsmede voor de mogelijkheden om deze aan te vechten door het instellen van rechtsmiddelen bij de bevoegde nationale autoriteiten.

Het Hof van Justitie heeft binnen het stelsel van Richtlijn 2008/115 vastgesteld dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (arresten Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punten 46-47, en Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punten 36-37).

Het Hof van Justitie beperkt de uitoefening van het recht om te worden gehoord daar waar dit recht "niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden" (arrest Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punt 71).

Er kan niet anders dan worden besloten dat het op 18.09.2015 afgeleverde inreisverbod als onherroepelijk verworven moet worden beschouwd. Het onherroepelijk karakter voortvloeiend uit het feit dat het inreisverbod definitief is geworden, verzet zich tegen het feit dat rekening wordt gehouden met en onderzoek wordt gedaan naar redenen verband houdend met de bescherming van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 5 van de Richtlijn 2008/115.

Artikel 5 van Richtlijn 2008/115 is duidelijk daar waar de lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind en het familie- en gezinsleven "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn", dat wil zeggen binnen de formele en materiële randvoorwaarden die deze in de desbetreffende bepalingen omschrijft. Uit artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG volgt niet dat de elementen nopens het kind en het familie- en gezinsleven in overweging moeten worden genomen, wanneer een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een hangend inreisverbod.

De vreemdeling kan evenwel niet meer opkomen tegen een definitief afgesloten administratieve procedure of kan de nationale autoriteiten niet verplichten om latere aanvragen tot verblijf in behandeling te nemen als "impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod", kan uit het voorgaande worden afgeleid. Het tegenovergestelde zou ingaan tegen de Richtlijn 2008/115 en terugkeer volstrekt onmogelijk maken. Dit zou in strijd zijn met het doel van de Richtlijn als beschreven in verschillende bepalingen ervan (met name artikel 8).

De thans bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd aldus terecht genomen. In zoverre verzoekende partij wijst op een attest van immatriculatie dan dient te worden opgemerkt dat zij dit geenszins reeds had ontvangen en ook niet zal ontvangen gelet op het schrijven dd. 07.09.2017.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is het feit dat verzoekende partij op heden nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod wel afdoende teneinde de bestreden beslissing te nemen en geen uitspraak te doen nopens de onwettig ingediende aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden. Gelet op voormelde uiteenzetting, is het ook niet correct daar waar volgens verzoekende partij het inreisverbod verdwenen zou zijn gelet op de ingediende aanvraag."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 27 juli 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan heeft ingediend, in functie van haar minderjarig kind. Het

wordt evenmin betwist dat zij naar aanleiding van die aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, en dat er, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, geen beslissing voorlag over de voormelde aanvraag.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat over de hiervoor vermelde gegevens niets wordt vermeld, laat staan gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij betoogt dat zij op 7 september 2017 het volgende heeft vastgesteld:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dd. 17.09.2015 met een geldigheidsduur van drie jaar dat u betekend werd op 18.09.2015.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44decies van de wet van 15.12.1980, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 27.07.2017, als onbestaande beschouwd.”

Dit schrijven dateert van na de bestreden beslissing en bevestigt dat de aanvraag tot gezinshereniging niet ten gronde werd onderzocht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat een inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebrek aan een vraag tot opheffing van dit inreisverbod geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend, sterker nog, dat een afgegeven bijlage 19ter als onbestaande moet worden aanzien en dat de afgifte ervan in casu niet verhindert dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven.

De verwerende partij kan hierin niet worden bijgetreden. Het Hof van Justitie heeft in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, voor recht gezegd dat:

“57. [...] de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”,

en dat

“107. [...] artikel 5 van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk op grond waarvan ten aanzien van een derdelander tegen wie reeds een terugkeerbesluit met een daaraan gekoppeld inreisverbod is uitgevaardigd dat nog geldig is, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten van zijn gezins- en familieleven, waaronder met name het belang van zijn minderjarige kind, die zijn vermeld in een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die na de vaststelling van een dergelijk inreisverbod is ingediend, behalve wanneer de betrokkene die aspecten reeds eerder had kunnen aanvoeren.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die

lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind, en dat geen terugkeerbesluit mag worden genomen zonder dat rekening werd gehouden met de verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging.

In casu staat vast dat de thans bestreden beslissing werd genomen nadat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, zonder dat deze aanvraag werd beoordeeld, en zonder dat werd nagegaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind. Meer nog, in de bestreden beslissing wordt wél melding gemaakt van zijn twee kinderen die de Duitse nationaliteit hebben, doch niet van zijn Belgisch kind.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond. Het verweer van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande, nu het onverzoenbaar is met het arrest van het Hof van Justitie, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS